Mateřská škola speciální, Studentská 1416, 43801 Žatec

ŠKOLNÍ ROK : **2019/2020**

TÝDEN : **23. 3. – 27. 3. 2020**

Knihy:

Jarní pohádka pro radost: Co ze mě asi bude?
O jarním sluníčku

Písně:

Jaro

Říkadla:

Zimo už se ztrať
Sluníčko

Pohybové hry:

Pan čáp ztratil čepičku
Vítr v koruně stromu

Hudebně pohybové hry:

Petrklíč

Grafomotorické cvičení:

Rovná čára – sluníčko
Spojování bodů

II. třída - BERUŠKY

Témata a otázky, na které se zaměřujeme tento týden:

- Části stromu – kořeny, kmen, koruna – větve, květy, listy
- Názvy dalších ovocných stromů, které známe
- Pozorování jarní přírody – jak se mění stromy, keře
- Co je teď venku za roční období?
- Vyjmenuješ mi všechna roční období tak, jak následují za sebou?
- Co teď venku dělají stromy?
- Co se vznikne z květů jabloně, když odvetou??
- Dokážeš vyjmenovat nějaké ovocné stromy?
- Mají ovocné stromy listy nebo jehličí?
- Víte, jaké stromy máme na naší zahradě u školky?
- Co na stromech na zahradě roste?
- Slunce – význam pro stromy, rostliny, živočichy, člověka
- Jarní květiny, tulipán, krokus, petrklíč, fialka

TEXTY:

Jarní pohádka pro radost

CO ZE MĚ ASI BUDE...

Kde se vzalo, tu se vzalo, pod načechranou sněhovou peřinou dřímalo něco docela maličkého. V dlani
by se to ztratilo, tak mrňavé to bylo. A tiše to oddychovalo. O čem se tomu asi zdálo?
Možná, že až se probudím, budu růst a růst, až ze mě vyroste statný strom. Budu tím nejsilnějším listnáčem v celém lese. Budu mít pevné kořeny, mohutný kmen a obrovskou korunu. Stanu se moudrým králem všech stromů. Ostatní si budou za mnou chodit pro radu, když budou v nesnázích. Budu …

Možná, že až otevřu očka a napiji se vody z tající sněhové přikrývky, začnu se nafukovat jako balónek.
Až prasknu a z mého kulatého bříška vyskočí zelený klíček. Ten mi odemkne zem a já skrz ni budu utíkat,
utíkat a utíkat... až vykouknu ven. Tam dole v hloubce v mém pelíšku mě pevně zachytí můj kořen, abych
mohla stát pevně jako skála. Bude ze mě krásná květina s načechranými zlatými vlasy. Ostatním budu
pomáhat, když je třeba bude bolet bříško. Vždyť budu takové sluníčko na zemi. Budu …

Možná, že až přijde můj čas, vyklíčím vzhůru k nebi. Můj stonek se doširoka rozroste. Listy mi utkají nádherné zelené šaty. Brzy se vyklubou mé drobné hlavičky. Slunce je bude tolik objímat hřejivými paprsky a déšť tolik zalévat, až se hlavičky zvětší a vykvetou překrásnými růžovými květy. Budou tolik vonět, že se k nim budou slétat včelky z celého okolí a pít lahodný nektar. Na podzim se pak mé květy promění v červené léčivé bobule. Budu moc užitečná a krásná rostlina. Budu …

Možná, že až mě na tělíčku pošimrají teplé sluneční paprsky, napnu paže k obloze. Porostu vzhůru, tolik
už budu chtít být na světle. Až pak konečně vykouknu z hlíny ven. Můj rychlý stonek se bude šplhat
vysoko k nebi. Jsem přece zvědavý a vše kolem sebe toužím vidět z výšky. Pak začnu bíle kvést a brzy
na to se z mých kvítků udělají lusky plné lahodných zelených kuliček. Ostatní si o mě budou šuškat,
že jsem zelený poklad. Jsem totiž tak dobrý a dokážu dodat spoustu síly. Budu …

„Haló semínko, vstávej. Otevři už očka. Přišel čas," šimralo na tváři malého spáče sluníčko. „Ano, jdu
na to," zavolalo odvážně semínko. Slunce svým teplým dechem nechalo roztát ještě huňatou

sněhovou
čepici, aby mělo to maličké dost vláhy. A semínko rostlo a vytahovalo se z teplé hlíny ven. „Copak ze mě
asi bude? Jestlipak něco z toho, o čem se mi zdálo? Jestlipak budu silný a moudrý jako dub? Jestlipak
budu léčit jako pampeliška? Jestlipak budu vonět jako šípková růže? Jestlipak budu tak chutnat ostatním jako hrášek?“

Vykoukl nejdřív zelený pařátek, ten vyběhl nahoru, vystrčil ze stonku malé zelené lístky a po čase se
na vršku stonku rozvinul docela maličký růžovo-oranžový kvítek. Byl křehký a drobný. Květinka viděla svůj
obraz v tůňce, vedle které vyrostla. „Vždyť jsem docela obyčejná,“ povzdechla si zklamaně. Přiletěl k ní
motýl žluťásek. „I nejsi. Mně se moc líbíš. Jsi prostě taková, jaká máš být. Opravdová a po svém krásná.
Nechci, abys byla dubem, pampeliškou, růží, nebo hráškem. Líbíš se mi právě takhle.“ A květince se ulevilo. A radovala se, že je na tom kouzelném světě a že je právě taková, jaká má být.

Semínko se narodilo, v kypré hlíně chvíli spalo.
Mocná Zem, prosím, sílu mi dej
Vodo, Vzduchu, Ohni, děkuji vám všem.

O JARNÍM SLUNÍČKU

Do vsi přišlo jaro. Panímámy gruntovaly a drobotina běhala kolem. Všechno by bylo v pořádku, až na to, že tomu jaru něco důležitého chybělo. Sluníčko! Obloha modrá, mráčků, že bys je na jedné ruce spočítal a sluníčko nikde. V jednom stavení žil krejčí se svojí ženou a sedmi dětmi. Také krejčíkovic drobotina od samého rána dováděla venku a v poledne u oběda vyprávěla, že vůbec nikdo neviděl sluníčko. I ptali se, jak je to možné. Pantáta nevěděl, zato panímáma řekla: "Sluníčko zaspalo. Každým rokem ho budí ptačí zpěv. Jestli se jich dosud z teplých krajů vrátilo málo, jejich trylkování je slabé a sluníčko ho neslyší." Děti mámu pozorně vyslechly a pak vymyslely plán, jak ptáčkům pomohou. Vyšly před chalupu. První spustila nejstarší Andulka. Sluníčko nikde. K Andulce se přidal Vojta. Oba zpívali pěkně, ale sluníčko pořád nic. K Andulce a Vojtovi se připojil Venda. K Vendovi Lojzik, pak Liduška, potom i Terezka. Stále to nebylo nic platné. Sluníčko ne a ne se probudit. Ještě zbýval poslední, nejmladší Pepík. Už už se nadechoval, ale ostatní jej zadrželi: "Pepíčku, probůh, nezpívej! Vždyť to neumíš!" Měli pravdu. Pepíček zpíval tuze falešně. Přesto nevyslyšel prosby sourozenců. Zvedl zrak k obloze a spustil: "Jaro, jaro, jaro už je tu..." Povím vám, to byla hrůza! Andulce naskočila husí kůže. Vojta, Venda, Lojzik, Liduška i Terezka si zacpávali uši, aby to falešné zpívání raději vůbec neslyšeli. Ale Pepíček zpíval dál. Když dozpíval první sloku, jakoby se za lesem něco zachvělo. Když dozpíval druhou sloku, jakoby se zachvělo i nebe. A když načal třetí sloku, kde se vzalo, tu se vzalo, vysvitlo jim nad hlavami sluníčko a volalo: "Ty tam dole, hned toho nechej! Hrůza! Tady se nedá spát!"

Děti i s Pepíkem se rozesmály. Pak sluníčko přivítaly a pod zlatou oblohou dováděly až do večera. Usínalo se jim dobře, protože věděly, že kdyby náhodou ráno sluníčko zaspalo, Pepíček mu rád zazpívá.

Písnička: Jaro

Jaro, jaro, jaro už je tu!
Sníh se mění na sněženky,
slunce sype z peněženky,
na zem tisíc zlatých dukátů.
Jaro, jaro, zima už je pryč,
včela ťuká na poupata,
vlaštovička od hor chvátá,
v zobáčku nám nese petrklíč.

Báseň: České jaro

Jaro, jaro už je tady!
Honem, honem do zahrady!
Jaro, to má každý rád,
jaro je tvůj kamarád.
Jaro, to je tuze hezké
a nejvíce - v zemi české.

<u>Petrklíč: Hudebně pohybová hra</u>

Není, není ze železa, (otáčíme zápěstím ručiček, jako že není není)

přece je to klíč.

Otevírá bránu k jaru, (předvádíme odemykání)

je to petrklíč.

Petrklíč, petrklíč, (zvedneme ukazováček jako pozor)

zima už je pryč.

Petrklíč, petrklíč

od jara je klíč. (opět předvádíme odemykání)

Říkadla:

1.

Byla zima mezi náma, ale už je za horama.

Huš, huš, huš, zimo už se ztrať,

zemi sílu vrať.

Ťuk, ťuk, ťuk,

Země Matičko, chovej zrníčko.

Vstaň, vstaň, vstaň.

Slunce prosím hřej, zemi sílu dej.

I nám, nám, nám.

2.

Volám tě sluníčko, vyjdi aspoň maličko,

vyjdi z mraků ven, zahřej chladnou zem.

Volám tě nahoru, vyhoupni se nad horu,

na svůj modrý trůn, zahřej les i tůň.

Pohybové hry:

Pán čáp ztratil čepičku

Říkanka zní takto: "Čáp ztratil čepičku, měla barvu barvičku ...". Na místo doplněných teček dospělý řekne nějakou barvu, např. žlutou. Úkolem dítěte je co nejrychleji tuhle barvu najít a dotknout se jí (stačí jedním prstem). Nesmí se jí však dotknout samo na sobě.

Vítr v koruně stromu

Pohyb na horní polovinu těla, nohy jsou u sebe. Hýbáme trupem a pažemi - jsou vzpažené, prsty natažené a kýváme se, jako bychom byli koruna stromu, do které fouká vítr.

Stavba stromu:

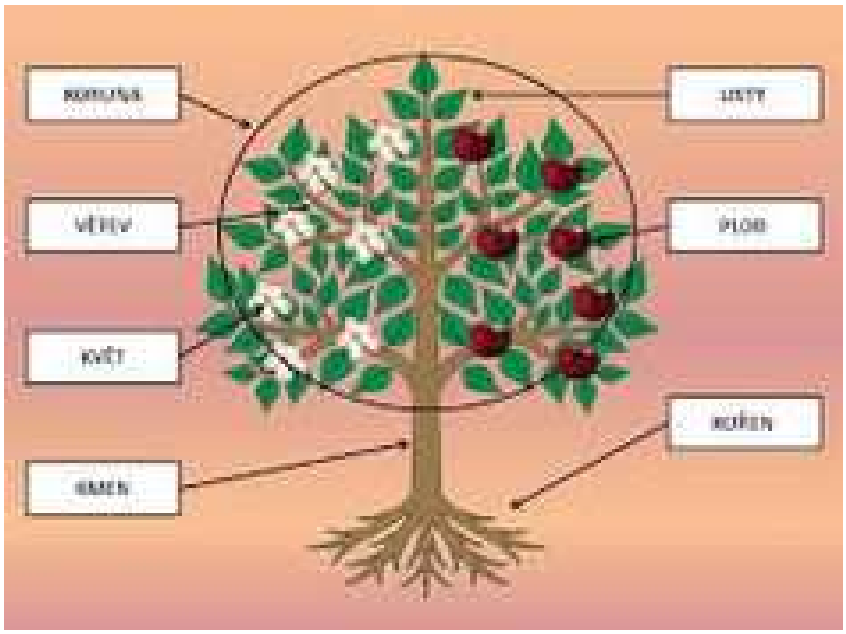

Květy a pupeny jabloně.

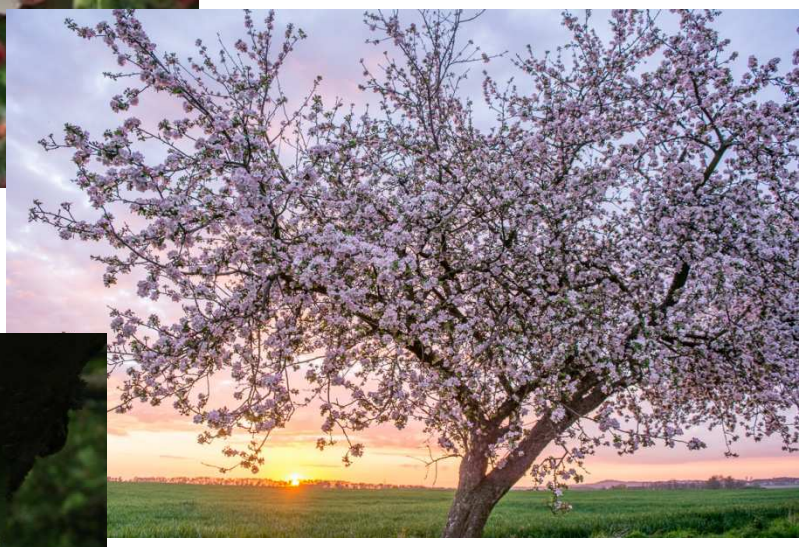

Grafomotorická cvičení /pracovní listy

© 2007 Přírodovědná Mladá Plus s.r.o., Požárníků 30/12a, 767 01 Kroměříž, +420 573 340988, WWW.HRAJEME-SI.CZ

pracovní list **SLUNÍČKO SVÍTÍ NA KYTIČKY**

nakresli, jak vedou paprsky od sluníčka k jednotlivým kytičkám

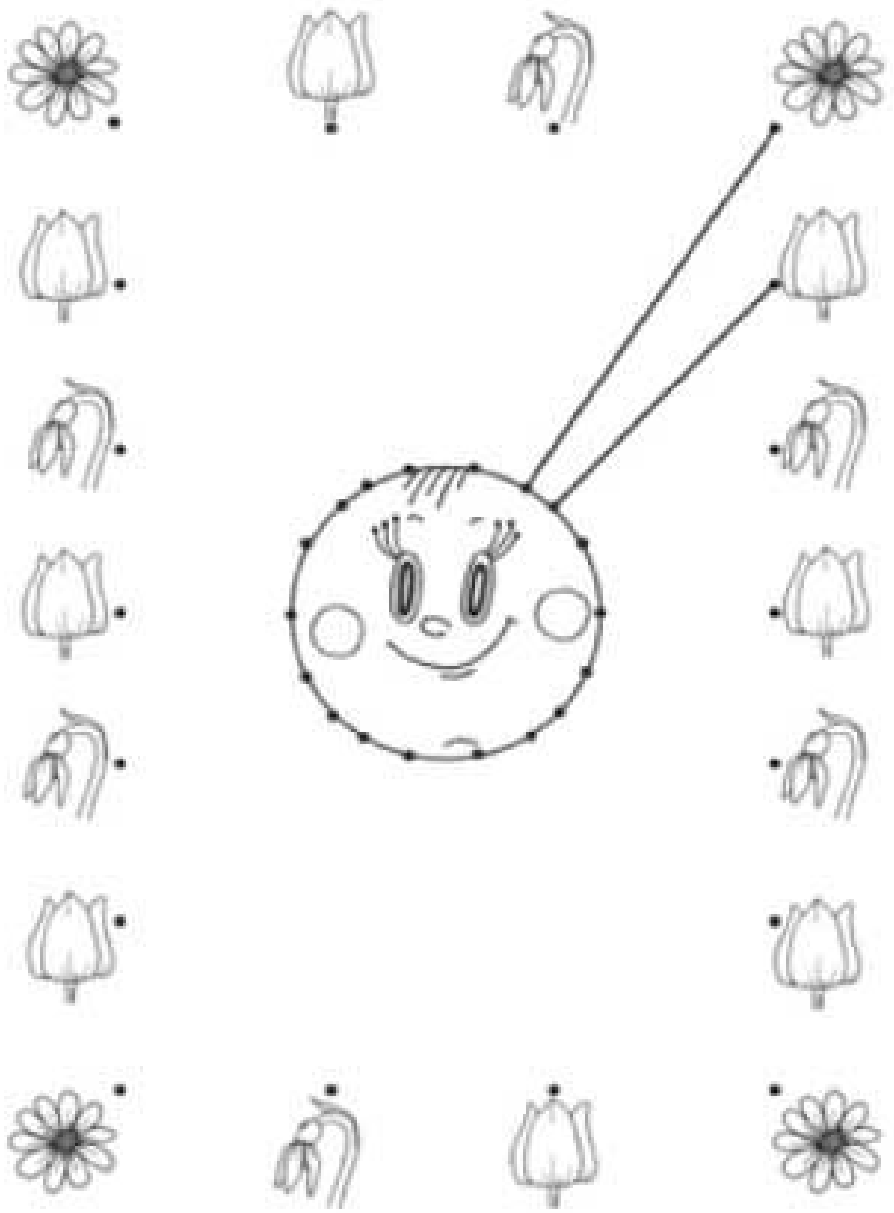

Jméno dítěte

1

JMÉNO:

Pospojuj stejné dvojice kvítků

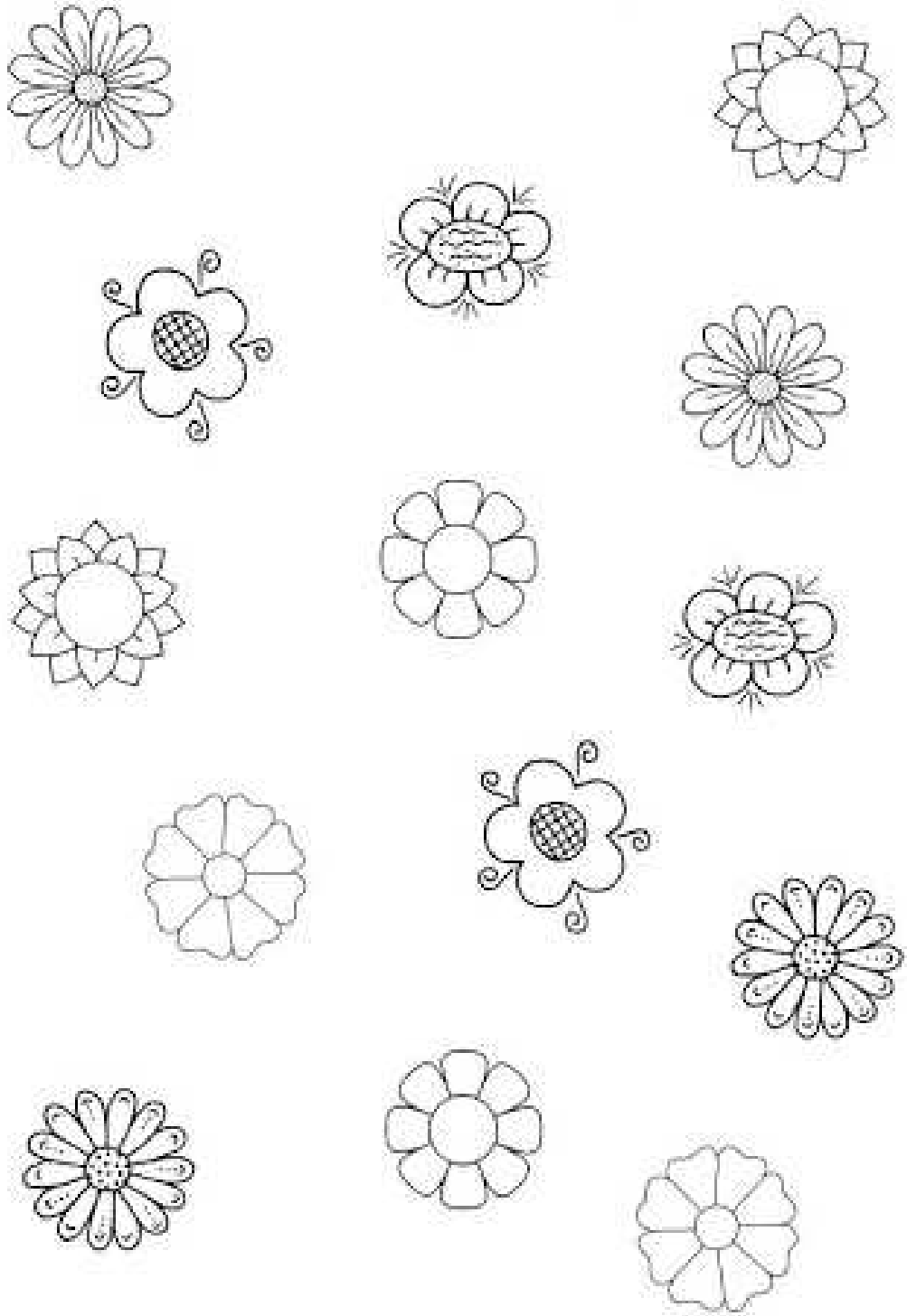

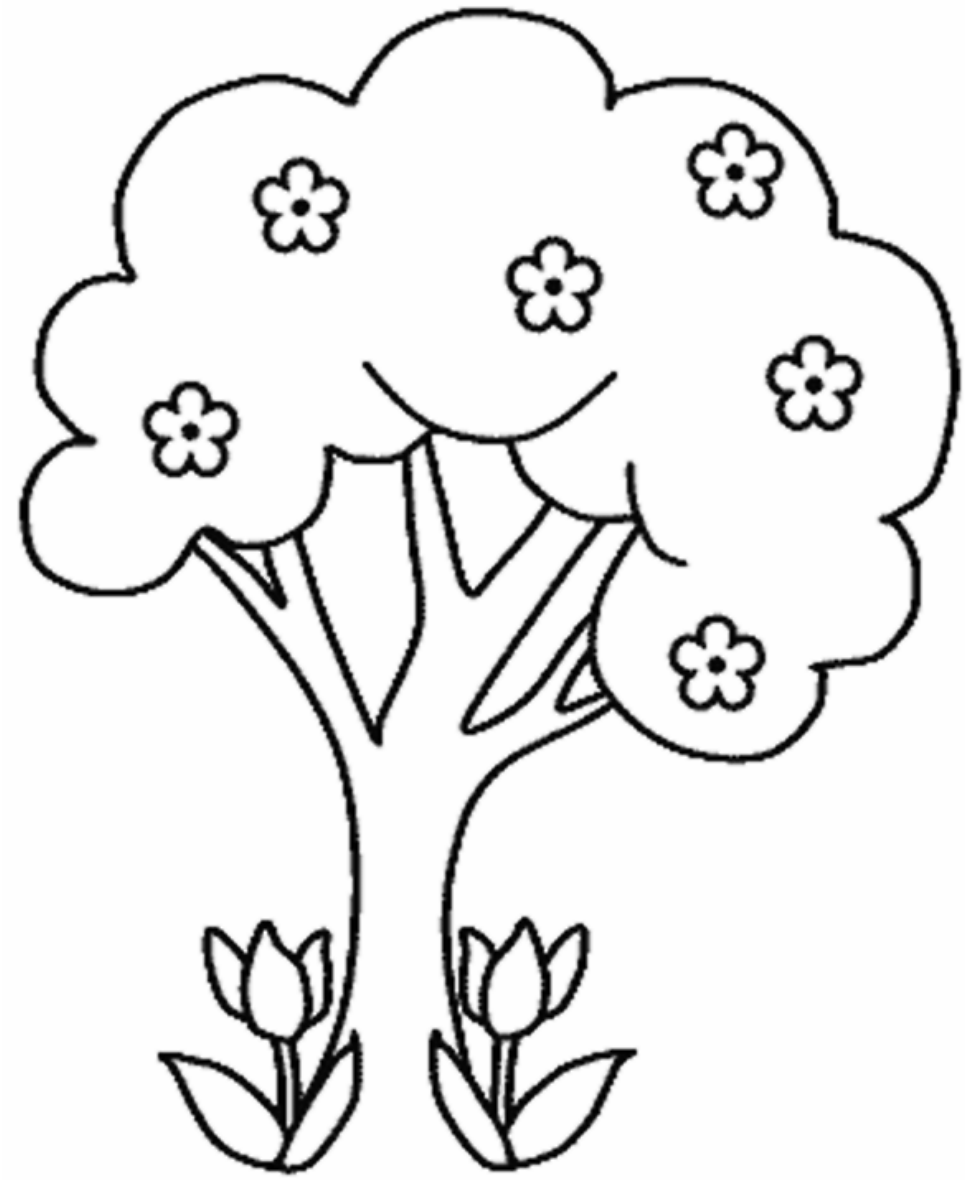

JARNÍ KVĚTY

ZE SNĚHU VEN VYKOUKLA,
SMĚLÁ BÍLÁ SNĚŽENKA.
SVOLÁVÁ HNED DALŠÍ KVÍTKY,
FIALKY A KONVALINKY.

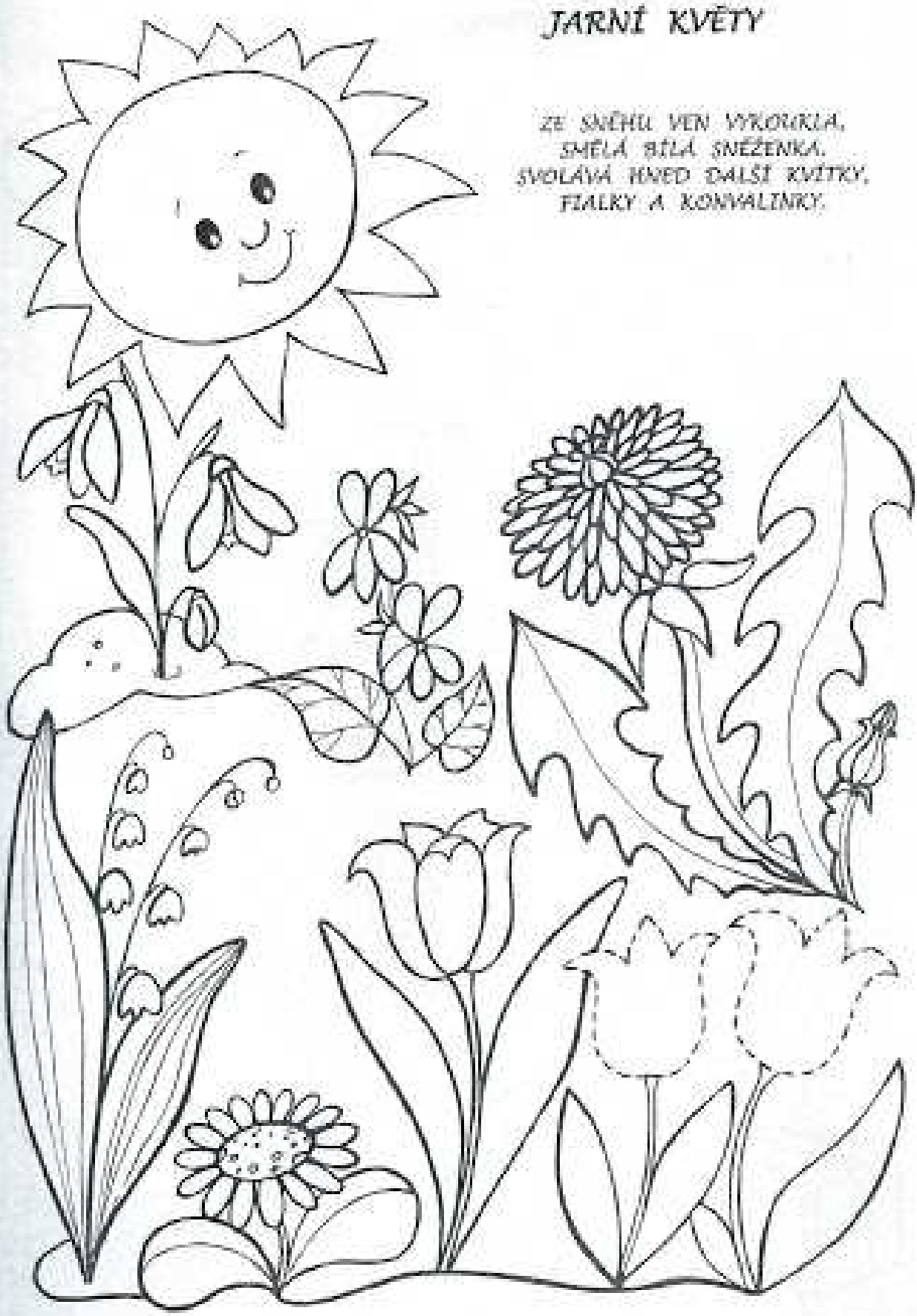

* Pojmenuj a vybarvi jarní květy. Dokresli sníh a tulipány.

19